

er at tage med den ene Haand, hvad man giver med den anden, i ethvert Tilfælde at man har Ret til at tage med den ene Haand, hvad man har givet med den anden. Netop denne samme Bemærkning vilde jeg gjøre ligeoverfor en Indvending for St. Croix' Vedkommende, som kunde fremkomme, nemlig den, at Den vel engang kunde komme paa den grønne Øren igjen og blive istand til at bære Udgifterne. I saa Tilfælde gjælder imidlertid netop det Samme om St. Croix, at man til enhver Tid har Ret til ved Lov herhjemme at bestemme, hvor Meget St. Croix' Kolonialkasse skal bidrage til Statens almindelige Fornødenheder. Jeg tror, at man ved Drøftelsen af det her foreliggende Forslag eller det Forslag, som nu er fremsat, rolig kan indskrænke sig til at undersøge, om i Virkeligheden St. Croix behøver den Hjælp, der derigjennem vil ydes den, om den behøver en saa stor Hjælp, og om Hjælpen ydes under en passende Form. Det er ingenlunde noget ubetydeligt Beløb, det dreier sig om. Naar Militærstyrken derude bliver den, som man maa anse for at være det Mindste, der paa nogen Maade kan være betryggende, nemlig Alt i Alt 260 Individer, altsaa ikke engang Halvdelen af, hvad der var tilstede i 1851, og under Forudsætning af, at Lønningerne for Militæret blive de samme, som de efter de bestaaende Anordninger for Tiden ere, vil den ordinære Udgift til Militærholdet paa de danske Vestindier Der blive aarligt omtrent 312,000 Kr., hvortil for det første 200 endvidere er regnet som ekstraordinær Udgift 62,000 Kr. Af disse Beløb falder ikke fuldt, men henved de to Trediedele paa St. Croix og den ene Trediedel paa St. Thomas. Militærudgifterne for St. Croix alene ville udgjøre henved 50,000 Dollars, som svare temmelig nøje til det Minimum af Underbalance, som man kan paaregne i Kolonialkassen, naar den isvrigt skal afholde de nødvendige Udgifter til den civile Administration, til Skolevæsen osv. Lovforslaget indeholder foruden denne Hovedbestemmelse om Overtagelse af Militærudgifterne af den danske Statskasse flere Bestemmelser angaaende selve de militære Forhold i Vestindien, navnlig Maaden, hvorpaa Personellet skulde komme tilstede. Hvad de Menige angaar, er der foreslaaet Kapitulationalion ligesom hidtil, dog saaledes at Kapitulationalion kun sker paa 4 Aar i Stedet for 6, da Erfaringen har vist, at allerede 4 Aars Tjeneste i Vestindien virker i høj Grad sløvende og demoraliserende paa Mandstabet. For om muligt at skaffe sig af frivilligt Mandstabs bedre Kræfter, end man hidtil har havt, har man bragt i Forslag, at allerede en Tjenestetid af 4 Aar i Vestindien skal bevirke fuldstændig Udsættelse af Militærrollen herhjemme, og at 2 Aars Tjeneste skal bevirke Oversførelse i Forstærkningen. Hvad Underofficererne angaar,

er det endnu mere indgribende Forandringer, der ere foreslaaede, idet Forslaget gaar ud paa, at Underofficerer skulle kommanderes derud paa ikke under 2 og ikke over 4 Aar. Lønningerne derude ere jo forholdsvis i Sammenligning med Lønningerne her høje, og man har troet tillige at kunne foreslaa for Underofficerers Vedkommende, at Tjenestetiden i Vestindien skal tælle dobbelt ved Pensionsberegningen. Det er en Selvfølge, at, dersom de efter Udkommandoens Slutning ville blive i Vestindien, maa de blive at betragte som Underofficerer, der fra Styrken herhjemme gaa over i kommunale Bestillinger. For Officerers Vedkommende er det ligeledes foreslaaet, at de udkommanderes paa 2—4 Aar, og at ogsaa for dem Tjenestetiden i Vestindien tæller dobbelt ved Pensionsberegning. Forholdet har hidtil været det, at Underofficerer ere avancerede op fra Soldater derude, at Menige ere blevne ikke blot Korporaler, men ogsaa Sergenter, altsaa ere rykkede op i den egentlige Underofficersstilling; men det er en Selvfølge, at Tjenesten derude ikke giver Leilighed til at erhverve den Dygtighed og Kundskab, som man med Rette kan fordrø af en Mand i den Stilling. Noget lignende gjælder om Officerer. Hidtil er Rekrutteringen af Officerer til Vestindien jo sket derved, at Sekondlieutenanter af Hæren herhjemme ere blevne antagne til Tjeneste i Vestindien paa 4 Aar, og naar der saa i Løbet af disse 4 Aar tilfældig er blevet en Balance blandt de faste Officerer derude, Kapitainerne og Premierlieutenanterne, have disse i Vestindien tilfældig tilstedeblevne Sekondlieutenanter efter Loven en Fortrinsret til at komme i Betragtning ved Ansættelse. Det er altsaa gennem mere eller mindre tilfældig tilstedeblevne Sekondlieutenanter, at de høiere Befalingsmandspladsers Besættelse bliver bestemt. At dette Forhold ikke kan være heldigt, foruden at det, naar man ser hen til de klimatiske Forhold, ikke kan være heldigt, at der gjøres en lang Tjeneste i Vestindien, behøver vist ikke nogen nærmere Forklaring. Forslaget gaar endvidere ud paa, at den danske Statskasse skal overtage de militære Pensioner og Understøttelser til Officerer, Underofficerer og Menige, som nu paa-hvile Kolonialkasserne. Fremdeles foreslaas der, at der skal tilveiebringes tidsvarende Waaben for Styrken derude — det er en af de ekstraordinære Udgifter, jeg før nævnte — nemlig Bagladevaaben, og ligeledes foreslaas en anden ekstraordinær Foranstaltning, som ogsaa har til Hensigt at styrke Militærkraften derude, nemlig en Telegrafforbindelse mellem Christiansted og Frederiksted over Ringshill for, naar der skulde komme Uroligheder, hurtig at kunne koncentrere Styrken. Regjeringskommissionen har ikke indskrænket sig til at anbefale denne Foranstaltning; den og Gulvenøen med endnu langt mere Styrke have anbefalet, at der stadig skulde holdes et Orlogsskib i Vestindien for at værne om Ordenen, et Duffe og Forlangende,